

Stanowisko
Prezydium Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej
z dnia 31 marca 2020 r.

**w przedmiocie świadczenia usług weterynaryjnych za pośrednictwem środków
umożliwiających komunikację na odległość, w tym za pośrednictwem Internetu**

Prezydium Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej stoi na stanowisku, że, co do zasady, w aktualnym stanie prawnym nie dopuszczalne jest świadczenia usług weterynaryjnych za pośrednictwem środków umożliwiających komunikację na odległość, w tym za pośrednictwem Internetu.

Zgodnie z aktualnym brzmieniem ustawy z dnia 18 grudnia 2003 r. o zakładach leczniczych dla zwierząt (t.j. Dz. U. z 2019 r., poz. 24), (dalej „ustawy o zlz”) świadczenie usług weterynaryjnych dopuszczalne jest wyłącznie w ramach działalności zakładu leczniczego dla zwierząt (art. 2 ust. 2), a samo prowadzenie zakładu leczniczego jest działalnością regulowaną w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców (art. 16 ust. 1 ustawy o zlz). Zakres pojęcia usługi weterynaryjnej również definiuje przywołana wyżej ustawa o zakładach leczniczych dla zwierząt, wskazując w art. 2 ust. 1, iż usługa weterynaryjna jest czynnością mającą na celu zachowanie, ratowanie lub poprawę zdrowia zwierząt i ich produktywności, polegającą w szczególności na:

- 1) badaniu stanu zdrowia zwierząt;
- 2) rozpoznawaniu, zapobieganiu i zwalczaniu chorób zwierząt;
- 3) leczeniu zwierząt;
- 4) udzielaniu porad i konsultacji;
- 5) pielęgnacji zwierząt;
- 6) wydawaniu opinii i orzeczeń;
- 7) wykonywaniu czynności związanych z określeniem zdolności rozrodczych zwierząt i ich zaburzeń oraz biotechniką rozrodu;
- 8) wykonywaniu detalicznego obrotu produktami leczniczymi weterynaryjnymi, paszami leczniczymi oraz wyrobami medycznymi przeznaczonymi dla zwierząt, na zasadach określonych w odrębnych przepisach;

9) wykonywaniu badań laboratoryjnych i innych badań diagnostycznych, zwanym dalej "usługami laboratoryjnymi".

Każda czynność mieszcząca się we wskazanym wyżej zakresie traktowana będzie jako usługa weterynaryjna, a jej świadczenie będzie musiało odbywać się w zgodzie z przepisami regulującymi prowadzenie tego rodzaju działalności.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy o zakładach leczniczych dla zwierząt każdy zakład leczniczy dla zwierząt obowiązany jest posiadać stałą siedzibę spełniającą warunki wskazane w samej ustawie oraz aktach wykonawczych wydanych na jej podstawie, wyposażoną odpowiednio do zakresu świadczonych usług weterynaryjnych. Jedynie wyjątkowo, na podstawie zgłoszenia posiadacza zwierzęcia zakład leczniczy dla zwierząt może świadczyć usługi weterynaryjne poza swoją siedzibą.

Wyraźnie z powyższego wynika, że wolą ustawodawcy było, by usługi weterynaryjne świadczone były stacjonarnie w należycie do tego przystosowanych i wyposażonych pomieszczeniach. Dodatkowo pamiętać należy, iż usługi weterynaryjne świadczyć mogą wyłącznie lekarze weterynarii (art. 2 ust. 2 przywołanej wyżej ustawy – z drobnymi zastrzeżeniami zawartymi w art. 3 tej ustawy, a dotyczącymi techników weterynaryjnych), co oznacza że muszą być one udzielane z należyłą starannością, rzetelnie i w zgodzie z aktualną wiedzą w zakresie medycyny weterynaryjnej.

Warto również zauważyć, iż kwestia możliwości udzielania świadczeń za pośrednictwem systemów teleinformatycznych lub systemów łączności budziła poważne wątpliwości również na gruncie świadczeń zdrowotnych skierowanych do ludzi.

Dopiero w 2015 r. ustawodawca dopuścił taką możliwość, nadając art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (t.j. Dz. U. z 2020 r., poz. 295 z późn. zm.) następujące brzmienie: „*Działalność lecznicza polega na udzielaniu świadczeń zdrowotnych. Świadczenia te mogą być udzielane za pośrednictwem systemów teleinformatycznych lub systemów łączności.*”. **W ustawie o zakładach leczniczych dla zwierząt takiego przepisu brak.**

Jednocześnie nie sposób uznać, iż czynności w rodzaju badania zdrowia zwierząt, rozpoznawania chorób zwierząt i ich leczenia, wydawania opinii i orzeczeń, czy udzielaniu porad i konsultacji mogą być wykonane z należyłą starannością i rzetelnością bez bezpośredniego zbadania zwierzęcia, występującego w roli pacjenta, tym bardziej, że przecież nie sposób przeprowadzić z nim szczegółowego wywiadu. Wyraźnie zresztą wyraża to art. 17 ust. 2 Kodeksu Etyki Lekarza Weterynarii wprost stanowiąc, iż „Lekarz weterynarii nie może

podejmować leczenia zwierzęcia bez jego zbadania.” Warto również przypomnieć o brzmieniu art. 26 Kodeksu Etyki Lekarza Weterynarii, który stanowi, że lekarzowi weterynarii nie wolno wykonywać zawodu w warunkach, które mogą obniżyć jakość wykonywanych czynności. Nie sposób polemizować z tym, że w sposób oczywisty brak bezpośredniego kontaktu ze zwierzęciem i możliwości jego zbadania negatywnie wpływa na jakość świadczonych usług weterynaryjnych.

Powyższe stanowisko nie dotyczy konsultowania danego przypadku pomiędzy lekarzem weterynarii osobiście badającym zwierzę, a innym lekarzem weterynarii.

Sekretarz
Krajowej Rady Lekarskiej Weterynaryjnej

lek. wet. Marek Mastalerek

PREZES
Krajowej Rady Lekarskiej Weterynaryjnej

lek. wet. Jacek Łukaszewicz